

INTRODUKTION MIN VEN GERT

*v/ Børge Haahr Andersen
Præst ved Emdrup Kirke 1992-2005.
Nu rektor på Dansk Bibel-Institut.*

DET FØRSTE MØDE

En septembersøndag i 1992 blev jeg højtideligt indsat som præst ved Emdrup Kirke i Københavns Nordvestkvarter. Jeg måtte knibe mig lidt i armen. Det var lidt uforudsigeligt, at en vestjyde fra syvende roerække var havnet syv km fra Rådhuspladsen. Vel var jeg ikke den første bondesøn, der var blevet præst. Imidlertid havde det aldrig strejft mig de første 18 år af mit liv, at mit livsværk skulle være andet end at arbejde i stald og mark som landmand. Men så fandt jeg ud af, at jeg hellere ville studere, og efter mange mellemregninger var jeg blevet teologisk kandidat og nu præst i en folkekirke i København.

På én af de forreste bænke sad en lille, tæt fyr med tato-
veringer på begge arme. Jeg havde hilst på ham og vidste,

at han sammen med en kammerat havde tilbudt at lave mad ved den efterfølgende velkomstfest for den ny præstefamilie. Dengang vidste jeg ikke, at han skulle blive én af mine gode venner, og at vi skulle indlede en rejse sammen, som har præget os begge lige siden.

Gert havde været med ved min ordination i Københavns Domkirke 14 dage tidligere. Aldrig havde han set så mange sortklædte præster på én gang. – Jeg troede ikke, der var så mange pingviner så langt nordpå. Men det var en stærk oplevelse at se dig få rygmærke på, tilføjede han. Gud havde talt til ham under denne højtidelige handling. Sollyset var faldet ind på Thorvaldsens Kristusfigur, og sammen med en læsning fra Markusevangeliet samme dag var det blevet en hilsen fra Gud til ham.

Gert og hans gode ven, Henrik, havde lavet et brag af en middag til velkomstfesten. Tilfældigvis kom de to kokke til at sidde til bords med et par af vores venner fra Jylland. Og jyder mener jo, at man skal sidde og småsnakke med hinanden, så de spurgte Gert, hvor de havde lært at lave så god mad. – Jo, jeg lavede mad til H.A.'erne, mens jeg sad i Vridsløselille, svarede han. Senere ville jyden vide, hvor de havde truffet hinanden. – Jo, det var, da jeg sad i Horserød, svarede Gert, – og Henrik blev snuppet, fordi han forsøgte sig som bankrøver. Og sådan fortsatte snak-

ken, mens jyden og hans kone tabte underkæben mere og mere.

EN NY OG FREMMED VERDEN

Min start som præst med Gert på kirkebænken blev begyndelsen til mange samtaler, hvor vi langsomt bevægede os ind bag overfladen. Gert og jeg var nogenlunde jævnaldrende. Men det var svært at forestille sig, at vi var opvokset på samme klode. Jeg voksede op på en lille gård i Vestjylland med gammeldags familiebrug og en hjemmearbejdende mor og far. Et lille drivhus af tryghed og omsorg. Gerts baggrund var så brutal og rå, at jeg havde svært ved at fatte, at der var blevet et menneske ud af ham. Hans barndomshjem fortjener næppe betegnelsen hjem. I børnehaver, skoler og opdragelsesanstalter kunne pædagoger og lærere være gode, men var man så dum at knytte sig følelsesmæssigt til nogen af dem, endte det altid med, at man selv blev flyttet, eller de skiftede arbejde. Storesøsteren var nogle år lidt som en mor for ham, indtil hun opgav at styre ham, og én af brødrene blev en god samarbejdspartner, da de i teenageårene begyndte at stjæle biler. Venner var nogle, man samarbejdede med om forskellige ting, der ofte ikke tålte dagens lys. Jeg fandt efterhånden ud af, at der havde været en del kvinder i Gerts liv, og at han havde tre børn. En af dem, Patrick, så han jævnligt, og han var

ofte med i kirke og senere til spejder. Kvinder var komplicerede væsener i Gerts verden. Ligesom man troede, at man havde forelsket sig i en dejlig *sild*, viste det sig, at hun i virkeligheden var *en led kælling*, der ikke var til at holde ud. Jeg bruger et par af Gerts gloser fra 1990'erne, selv om det egentlig strider mod mit menneskesyn og min opdragelse. Men de er præcise, når man skal skildre omgivelserne fra den vinkel, Gert fik med i bagagen.

Børn derimod havde altid en stor plads i Gerts hjerte. Uanset hvor kaotisk hans økonomi var, kom han sjældent på besøg i vores hjem uden at have et eller andet med til vores børn. Og alle børn i kirken kunne finde på at stå i en kødrand omkring ham, fordi han altid havde et eller andet finurligt i ærmet, som var sjovt for dem. Det er ikke tilfældigt, at en del af overskuddet fra salget af denne bog går til børnehjemmet Emmanuel i Honduras. Han kender fra sin egen barndom det brutale liv på gaden og ønsker at give så mange børn som muligt en håndsrekning til at få en god og ny start på livet.

Det varede lang tid, inden jeg fik et sammenhængende overblik over Gerts fortid. Han kunne fortælle om indbrud og slagsmål og kamp med politiet og andre ting, som en jyde som jeg knap nok havde fantasi til at forestille mig. Indimellem blev han revet med af sine erindringer og talte med udelt begejstring om detaljer, som en præst egent-

lig får moralske skrupler af at høre om. Han kunne også selv blive indhentet af sin samvittighed, den mærkelige instans, han havde erhvervet sig ved at læse i Bibelen og gå i kirke. Så rev det i sjælen på ham, at han faktisk havde levet på en måde, der brutalt var gået ud over en masse uskyldige mennesker.

Jeg var ofte målløs over hans vinkel på tilværelsen. Han roste min gamle stationcar. Den ville virkelig være dejlig at have med i Netto. Jeg troede, han tænkte på indkøb af letmælk og kartofler, men Gert tænkte på størrelsen af pengeskabet og transport af tyvekoster. Et parcelhus blev vurderet ud fra, om der var et uset vindue, der var let at bryde op, og en enkel flugtvej. Og jeg havde aldrig tænkt på, at snevejr var godt vejr, fordi det så tog politiet længere tid at nå frem.

Hans vinduespudserfirma hed "Jensen", og det undrede mig, når han var eneste ansatte og selv hed Hansen. Men man skal jo ikke provokere myndighederne ved at lave et Alvin Hansen-firma, når nu man er pensionist og ikke må tjene penge. Timelønnen var faldet betragteligt, siden han på grund af den besværlige samvittighed var nødt til at holde sig til et borgerligt arbejde i stedet for at sælge hash eller begå indbrud. At præsten så ikke var tilhænger af sort arbejde, var noget grænseoverskridende. Ville han da hellere anbefale et hurtigt indbrud?

BIBELN OG KIRKEN VED UTTERSLEV MOSE

Langsomt fandt jeg ud af, at Gert godt kunne lide øl og ofte blandede det med hash og amfetamin. Det løftede humøret, og snakketøjet kunne gå i ét væk, men det fremmede ikke jordforbindelsen og den sunde fornuft. Lunten, som i forvejen ikke var lang, blev også kortere, når han var påvirket, og jeg frygtede, at han en dag ville gøre noget virkelig dumt. Men én ting var at levere en række gode argumenter for at forblive ædru og opføre sig besindigt. Noget andet var at få mobiliseret den indre styrke hos Gert, så han virkelig var villig til at gøre noget ved det.

Men Gert var blevet noget, som ikke lige lå til højrebænet for en type som ham. Han var blevet bibellæser, fordi han i fængslet havde fået en bibel af en medarbejder i Kirkens Korshær. Han var begyndt at læse Bibelen forfra, som man jo gør, når man får en bog. Og gennem læsningen var han begyndt at tro på Gud, fordi han kunne se, at denne bog var Guds afslørende sandhed om hans liv. Når Guds folk i Det gamle Testamente holdt sig på måtten og levede efter pagten, så gik det dem godt. Når de skejede ud og brød pagten, gik det dem skidt. Det var en spejling af hans egen livserfaring, og det havde født en ny vilje til at leve efter Bibelens ord.

Det var ikke alle sammenhænge mellem Bibelen og hverdagen, som jeg fandt lige velvalgte. Da han en formid-

dag i fængslet havde læst i én af de bibelske salmer, at Herren giver min højre hånd kraft og senere på dagen kom til at pande en idiot én på sylten, så han gik ud som et lys, så han Guds ord og løfte bekræftet. Jeg forsøgte at forklare, at ét er, at Gud giver vores hånd styrke, noget andet er, om vi skal bruge vores styrke til at hjælpe eller til at slå.

Noget af det, der plagede den vågnende samvittighed, var, at han i sin grønne ungdom engang havde begået indbrud i en kirke ved Utterslev Mose. De havde ikke fået noget særligt ud af det, for de kunne ikke få pengeskabet op. At der var kirkebøger og ikke penge i skabet, kunne de selvfølgelig ikke vide. Men Gert havde læst om Helligdommen i Det gamle Testamente, og han ville gerne have ryddet op i den synd, at han havde krænket en helligdom. Så da han kom ud af fængslet, opsøgte han kirken, og anden gang, han var der, var det en yngre præst, Carsten Dalsgaard, som havde gudstjenesten. Han kunne tale, så det var til at forstå, og han fik efter gudstjenesten hele historien. Da Gert havde fortalt om sit liv, tog Carsten ham med ind i kirken og lod ham knæle ved alteret. Med hånden på hans hoved tilsagde han ham Guds forladelse af hans skyld. *I det øjeblik blev alt det onde i mit liv suget ud af mig*, fortalte Gert senere.

I læsningen af Bibelen var han nået til Ny Testamente, og det førte ham ind i en voldsom krise. Han havde lært at

tro på Gud ved at læse Det gamle Testamente, men i evangelierne optræder Jesus tydeligvis som en guddommelig person, som mennesker beder til, og som hele vejen igennem taler og handler som Gud selv. Jeg ”trøstede” ham med, at det blev endnu værre, når han nåede til anden del af Johannesevangeliet og Apostlenes Gerninger, for da blev Helligånden præsenteret som en person, der var forskellig fra Gud og alligevel guddommelig. Gert var uforberedt på disse tankemæssige og personlige udfordringer, det gav at læse i Bibelen, og ville gerne til bunds i det.

Samtidig blev jeg mere og mere klar over, at Gert ikke kunne styre sit liv og sit misbrug. Der skulle bare en dårlig dag til, så drak han så meget, at sanserne var sløvet, og så vidste man aldrig, hvad der skete. En dag ringede han og sagde, at han var havnet i arresten. Han var kommet til at give en narkoman et ekstra stik. Desværre med en kniv, og politiet var blevet indblandet, og nu var spørgsmålet, om han ville få en straf oven i de nitten domme, han havde i forvejen.

ET HÅBLØST TILFÆLDE

Dagen efter mødte jeg op hos politiet sammen med Gert. Det viste sig, at narkomanen ikke ville rejse nogen tiltale, og Gert nøjedes med at få en kraftig advarsel. Efterfølgende bad politiet om at veksle et par ord med mig i enrum.

Betjenten fortalte mig, at han kendte Gert og hans type fra mange års arbejde i Nordvest. Det var prisværdigt, at jeg søgte at hjælpe ham. Men det var spild af tid. Gert ville ryge ud og ind af fængsler, indtil han ikke kunne mere. Men hans slags plejede ikke at leve så længe.

Jeg mødte samme holdning, dog knap så udtalt, da jeg senere sammen med Gert var med hos sagsbehandleren hos kommunen og hos lægen. Da han et par år senere i et fortvivlet øjeblik åd sit lager af piller og ringede for at sige farvel, mødte jeg samme holdning på hospitalet og i behandlerens systemet. Udtalt eller udtalt signalerede de, at Gert var et håbløst tilfælde, som det var spild af tid at bruge sit krudt på. Af to grunde nægtede jeg at overtage deres holdning. For det første var han i mit og min families univers ikke bare en trist skæbne fra Nordvestkvarteret. Han var blevet et medmenneske og en ven, som midt i sit livs suppedas havde et overskud af venlighed og humor tilovers for jødepræsten. For det andet var jeg i min samvittighed bundet til den Gud, som aldrig opgiver et menneske, og for hvem intet er umuligt.

Men jeg blev klar over, at Gert måtte have mere støtte, end hans netværk fra Emdrup Kirke var i stand til at yde. Han måtte i behandling for sit misbrug, og det måtte han i den eneste ramme, som Gert havde nogen som helst tiltro til, nemlig et kristent behandlingshjem. Udfordringen var,

at det eneste sted, vi kunne opstøve, der nogenlunde passede til en type som Gert, var et privat behandlingshjem, Shalom i Randers. Og Gert ville absolut ikke til Jylland, hvor han kun havde været en gang, hvor han sad i fængsel, samt en anden gang, hvor de havde plyndret en tankstation. Det blæste hele tiden i Jylland. *Og de fleste jyder var ...* Han undlod at gøre sætningen færdig, for han kom i tanke om, at præsten kunne tage det personligt.

Gert landede efter megen bøn og tovtækkeri på Shalom, og den dag i dag er jeg taknemmelig for, at lederparret Anna og Ole Swartz åbnede deres hjem og hjerte for Gert. Det blev en forrygende tid for ham. Gerts sind var så hudløst af hele hans livsbagage, at en bøn, en gudstjeneste, en lovsang kunne gå rent ind og skabe en begejstring, som vi andre, der har levet mere på det jævne, aldrig har oplevet. Men jeg undte Gert hver en god dag, han fik, og glædede mig over at se ham få plads til både Jesus og Helligånden i hans tro.

Der var også dårlige dage, hvor han ringede og sagde, at *nu smadrede han det hele*, og hvor jeg ikke kunne gøre andet end at holde vejret og folde hænderne og ellers komme med mine snusfornuftige råd.

Pludselig var han tilbage i København efter en noget pludselig afgang fra Shalom. Skuden var tydeligvis begyndt at blive rettet op, men nogle gange *knækkede fil-*

men, og så gjorde han noget dumt. – Alle kristne kvajer sig, sagde Gert en dag til mig. Men når jeg kvajer mig, så kommer politiet løbende, og så har jeg en masse problemer. – Jeg fatter simpelthen ikke Gud, sagde han en anden dag med fortvivelse i stemmen. Han er lige så uforudsigelig som en kælling.

De næste par år var han i perioder i København og et par gange tilbage på Shalom. En dag ringede han fra Shalom og sagde, at han var gået til forbøn og havde fået en ny gave, som han virkelig havde brug for, nemlig et mildt sind. Jeg glædede mig med ham over, at det, som Paulus nævner som én af Åndens frugter, på den måde var blevet personlig tilegnet. Men jeg tilføjede, at hvis han læste sammenhængen, ville han se, at hans nye sind ikke betød, at hans gamle sind og hidsige temperament var fortid. Hans liv ville fortsat blive en kamp mellem nyt og gammelt. Gert kunne ikke altid værdsætte mine forsøg på at sætte hans oplevelser ind i en større sammenhæng, men i det lange løb har han givet mig ret i mange ting.

Der var perioder, som gik godt, og hvor han havde intense oplevelser med Gud og i det kristne fællesskab. Når han boede i København, kom han i gode perioder dagligt eller jævnligt i vores hjem. Han var med i vores åbne bibelkreds, og jeg husker stadig, hvordan Gert kunne suge evangeliet om Guds nåde og tilgivelse til sig. I andre perio-

der holdt han sig for sig selv, og så vidste jeg, at kong Alkohol satte dagsordenen. Jeg var hjælpeløs over for hans selvødelæggende adfærd og havde jeg ikke kendt hjælpeløshedens sprog (bønnen), var jeg blevet desperat.

BERETNINGEN OM GERTS LIV

I én af de gode perioder begyndte Gert at nedskrive beretningen om sit liv. Det var svært at huske det hele, når utallige hjerneceller var gået til grunde af hash og andre gifte. Men han fik den gode ide at få alle domsudskrifter fra sine mange fængselsdomme. Disse kunne bruges som en slags disposition over afgørende begivenheder i hans voksenliv, selv om det jo ganske vist kun var toppen af isbjerget, der var registreret hos myndighederne. Efterhånden som skrivningen skred fremad, kom han i tanke om mere og mere, og det er baggrunden for denne bogs tilblivelse. Lad mig for en ordens skyld nævne, at jeg har læst hans domsudskrifter og talt med hans søster og flere andre af dem, der kender Gerts livsløb. Der er ikke tale om overdrivelser eller pyntede historier, når Gert fortæller. Men det er gengivelse af en usminket virkelighed, som indimellem er utrolig. Men som altså virkelig er sket.

Det er en nøgtern og rå beretning om et liv, som er præget af misbrug og vold, og som stadig udvikler sig mere og mere brutalt og destruktivt. Med min beskyttede baggrund

og opvækst har det været svært at forestille sig en så ulykkelig og kærlighedsløs barndom. Men Gert er ikke blot et offer. Meget tidligt lærer han, at det handler om at slå først, og hans vej ud i kriminalitet, druk og vold skildres, uden at han forsøger at bortforklare sit personlige ansvar. Hans liv er én lang, ond cirkel, som langsomt, men sikkert, bevæger sig i den forkerte retning.

Så kom der et nyt og overraskende element ind i hans liv den skelsættende dag, hvor han fik en bibel og begyndte et nyt kapitel. Det føder noget nyt i hans sind og får ham til at opsøge Emdrup Kirke. Han får en helt ny omgangskreds og helt nye vaner, samtidig med at han igen og igen indhentes af sin fortid og af kong Alkohol. Den del af bogen er skrevet næsten i dagbogsform tæt på begivenhedsforløbet. Det indeholder en række oplevelser fra hans nye liv som kristen og i kristne fællesskaber i mange forskellige udgaver. At gå direkte fra det kriminelle undergrundsmiljø i Nordvestkvarteret til kristne miljøer, præget af bibelnær vækkelseskristendom i både folkekirkelig og frikirkelig udgave, er et kulturchok af format. For mig har det været morsomt og tankevækkende at få en skildring af de kristne miljøer, sådan som Gert umiddelbart har oplevet det. Indimellem har jeg haft trang til at modsige eller supplere Gerts refleksioner, og sådan vil mange nok også have det som læsere. Men det giver alt sammen et

godt og tankevækkende billede af, hvordan de kristne fællesskaber kan blive oplevet af én, der har en helt anden baggrund.

Efterhånden som Gert åd sig igennem Bibelen og lyttede til mere og mere kristen undervisning, fik han plads til både Gud, Jesus og Helligånden. Det betød ikke, at alle dårlige vaner fra før i tiden nu var fortid. Der skulle fortsat bare én dårlig dag til, så bøjede han armen og drak en kasse bajere. Når nogle dårlige dage ødelagde økonomien, førte det andre fristelser med sig. Gerts liv som kristen har i efterhånden tyve år været en intens kamp mellem det gamle og det nye. Derfor har han i særlig grad haft brug for det i Bibelen, der taler om, at fundamentet for vores kristenstand ligger uden for os og er forankret i det, Jesus gjorde, da han døde på korset for vores skyld. Gert har kunnet formulere det med egne ord og med en klarhed, som langt overgår det, en garvet teolog som jeg har kunnet. Dag for dag har han lært at klynge sig til evangeliet om Jesu stedfortrædende gerning på en måde, som en druknende klynge sig til en redningskrans. Guds godhed og villighed til at begynde på en frisk er den stabile faktor i Gerts liv, og det deler han med hvem som helst i hans omgivelser, der gider høre på det

HENRIK

For syv år siden fejrede min kone og jeg sølvbryllup. To af deltagerne i vores fest var Gert og Henrik. Henrik var gået på antabus en hel uge i forvejen for at være klar til festen. *Sølvbryllupsgaven var købt, ikke stjålet*, forsikrede de.

Henrik havde haft en god periode for år tilbage, hvor han blev gift og fik arbejde som kirketjener ved Emdrup Kirke. De fik en lille datter, som blev døbt og blev navngivet Emmi, Gerts og Henriks kælenavn for Emdrup Kirke. Men efter tre år smuldrede det hele. Han mistede sit arbejde, sit ægteskab og det gode liv, han havde bygget op, støttet af troen på Gud og fællesskabet ved Emdrup Kirke.

Det blev sidste gang, jeg så Henrik her på jorden. Han flyttede fra området, og nogle år senere ringede hans eks-kone og fortalte, at han var blevet fundet død i sin seng. Ikke på grund af en overdosis eller på anden vis for egen hånd. Men hjertet var pludselig holdt op med at slå.

Det rev i sjælen at møde Gert ved Henriks bære. De to havde fulgtes ad fra den gang, de mødte hinanden i en celle. De havde holdt sammen i det kriminelle miljø og var fælles om en finurlig og sort humor, selv når de sad i *lort til halsen*. Henrik var med nogle års forsinkelse blevet optaget af Gerts nye liv som kristen og var selv begyndt at tro på Gud og læse i Bibelen. Det blev han ved med, også

da han ikke længere kunne lade være at give efter for hash og misbrug og ludomani.

Hans forældre fortalte mig, at hans tid ved Emdrup Kirke forblev de bedste år af hans liv. De fortalte også, at de havde fundet hans bibel ved siden af sengen. En bibel, som var slidt og fuld af understregninger. Det har naget min samvittighed, at jeg ikke fandt ud af, hvor Henrik boede de sidste år, han levede. Og at jeg ikke var mere opsøgende, mens tid var. Men hans forældre kunne altså fortælle mig, at Guds opsøgende omsorg og en åben bibel forblev en del af Henriks liv til det sidste.

Henriks død kom på et tidspunkt, hvor Gert havde *ligget i sprit* en længere periode. Han havde også brug for at dulme sorgen med en kasse øl eller tre. Men så besindede han sig. Henrik var ti år yngre end han, så det vendte forkert, og egentlig kunne det lige så godt have været ham, der lå i kisten. Hvad ville han med de få og flygtige år, som var tilbage af hans liv? Det fik ham til at starte på en frisk. Ikke fordi døden skræmte ham, for døden var jo enden på kampen mod de destruktive kræfter. Og så var der håbet om den kommende verden og det at være sammen med Kristus, sådan som Bibelen beskriver det. Når Gert taler om disse ting, taler han med glæde og vished. Måske er hans eget liv noget rod, men der er noget, der står fast. Det er Guds ord og løfte uden for ham selv.

OFFENTLIGGØRELSEN

Der kom til at gå mere end ti år, fra Gert satte punktum for sin beretning og til offentliggørelsen i denne bog. For Gert har tiden ikke været moden før nu. Det betyder, at fokus i bogen bliver beretningen om det brutale og hårde liv i Københavns kriminelle miljøer og de første år som kristen i et helt andet miljø.

Jeg har i en lang årrække brugt Gert som kok på konfirmandlejr. Jeg har aldrig mødt nogen, der med så stor tyngde kunne advare unge mennesker mod alkohol og stoffer og kriminalitet. Og betone, at det handlede om at fylde sig, ikke med noget lort, men med Guds ord og Guds Ånd. Måske har konfirmanderne glemt meget af den præstesnak, vi fyldte i dem. Men Gerts pandekager og den pointe, der lå i hans livshistorie og vidnesbyrd om Guds hjælp, har sat sig på nethinden. Danske unge har en kedelig europarekord i indtagelse af alkohol. Måske er pointen i Gerts livshistorie så tydelig, at den kan advare og vække eftertanke.

Jeg har tilskyndet Gert til at offentliggøre sin livshistorie. I mit liv er han blevet en påmindelse om de mange i vores samfund, som ikke får en ordentlig start på tilværelsen og derfor havner i misbrug og kriminalitet. De er ikke blot numre i en statistik over førtidspensionister, kriminelle og misbrugere. De er mennesker, skabt i Guds billede og

tænkt med i Jesu stedfortrædende gerning. Bag et hæretet ydre og et såkaldt håbløst tilfælde gemmer der sig et menneske, en potentiel ven, en mulig medvandrer på vejen mod Paradis.

Det offentlige kan kun undtagelsesvist hjælpe den type mennesker. Men på trods af megen menneskelig skrøbelighed knyttet til de kristne fællesskaber er her en række ressourcer, som kan gøre en forskel. På Gerts vej til kristen tro er der mange stationer: en besøgsven fra Kirkens Korshær, en folkekirke i Nordvestkvarteret, et par missionshuse tilknyttet Luthersk Mission og Indre Mission, et kristent behandlingshjem tilknyttet Dansk Oase, en pinsekirke i Randers og mere til. Gerts egen oplevelse er, at hvis man kradser lidt i de forskellige kirkelige grupperingers overflade, kommer man ned til det samme fundament, troen på Jesus som menneskets eneste håb. De gange, han har mødt kristendom i en usund eller bibelkritisk udgave, har han umiddelbart følt sig frastødt. En kristendom, der ikke bygger på Guds ord, kan ikke hjælpe, når det virkelig gælder.

Emdrup Kirke fik lov at være fødselshjælper for Gert i nogle meget afgørende år af hans liv. Jeg er Gud taknemmelig for en omsorgsfuld og tålmodig menighed, som kunne rumme en ikke helt afrettet type, og som i bøn og medleven har fulgt med i hans liv siden. Den samme tak-

nemmelighed har jeg mod en række kendte og ukendte mennesker og menigheder i Randers og andre steder. Her har været gode og vigtige baser for Gert.

Først og sidst retter jeg min taknemmelighed mod Gud, som lod mig møde en farverig personlighed, der gennem sit venskab og følgeskab har lært mig noget om Guds omsorg og trofasthed. Når Gert har været længst nede, har Gud igen og igen på mange finurlige måder hjulpet ham op at stå igen. Gud havde en evig plan med os to, en ærkekyrde og ærkekøbenhavnere, så vores livsbane krydsedes en søndag i september 1992, og siden har vi været medvandrere på vejen mod Paradis. Lur mig, om ikke *han, der har begyndt sin gode gerning i os, vil fuldføre den indtil Kristi Jesu dag* (Paulus' Brev til Filipperne, kap. 1, vers 6).

Emdrup, marts 2012

Børge Haahr Andersen

